Culoarea

Oana Stoica-Mujea

- Sfârrrr!

Letizzia privea îngrozită cum carnea bărbatului din faţa sa, sfârâie sub fierul încins. Albert îi zâmbea sarcastic mânuind fierul şi repetându-i că asta va păţi şi ea. Terifiant era un cuvânt prea blând pentru simţămintele ei. Simţea că îi explodează capul în acelaşi timp cu inima din piept.

Albert îi rânjea lăsându-şi balele să-i curgă pe bărbie. Avea un chip schimonoşit, iar un ochi îi lipsea cu desăvârşire. În mijlocul capului avea o chelie roşie, iar pe celelalte părţi, plete neîngrijite. Imaginea era terifiantă chiar şi pentru un producător de filme horror, dar Letizzia chiar trăia această experienţă.

- Sfârrrr!, se auzi din nou carnea încinsă a străinului.

Leşinase de mult. Letizzia era convinsă că nu mai simte nimic. Şi poate că era mai bine aşa. Măcar el avea ocazia să scape de coşmarul ăsta refugiindu-se în somn. Ar fi vrut să leşine şi ea, şi să scape de chipul hidos al lui Albert şi de mirosul cărnii arse. Dar nici asta nu îi ieşea, şi apoi era legată atât de strâns încât şi gândul, de-a face o mişcare aiurea, o durea. Albert lăsă fierul din mână şi luă un cuţit. Îl ascuţi de câteva ori pe polizor, nu că ar mai fi avut nevoie, şi îl linse ca un amant furios.

Letizzia nu îşi putea lua privirea de la ceea ce vedea. ?sta era sfârşitul. Începu să îşi repete în gând toate rugăciunile pe care le învăţase de copilă, dar nici una nu era dusa pana la capăt. Ultimul lucru pe care îl văzu o făcu, în cele din urmă, să leşine. Albert smulse capul străinului de pe trup cântând mulţumit.

*

- Albert a murit, încercă să o convingă un glas subţire. Trebuie să treci peste asta. Unii au trecut prin clipe şi mai înspăimântătoare, şi au reuşit să uite. Acum e rândul tău.

Letizzia îşi roti privirea prin încăperea albă. Era la fel de albă ca şi halatul pe care îl purta, patul pe care dormea, sau sala în care aştepta pentru a intra la psiholog. Totul se învârtea în jurul acestei

culori. Era deprimant. Nici un pic de culoare care să te facă să te simţi viu. Nici o speranţă nu se întrevedea în întreaga instituţie. Privi mâinile doctorei. Poate că era doar o părerea, dar erau la fel de albe ca orice lucru din clădirea asta blestemată.

Ca de fiecare dată refuză să scoată vreun cuvânt preferând să se refugieze în camera ei albă, şi cearşeafurile albe. Până acum se simţise în siguranţă aici. Îi era teamă că de va vorbi o vor externa, şi atunci ar fi fost ţinta perfectă pentru Albert. Începuse, de câteva zile, să retrăiască momentul. Până atunci, parcă, Albert nici nu existase, dar acum totul începea să se deruleze în mintea ei ca un film reluat la infinit. Avea nevoie de vid în mintea ei. Iubea senzaţia aceea de uitare, de gol, care o stăpânise până atunci. Dar acum capul începea să i se aglomereze de gânduri şi sentimente. Nu putea să uite orice ar fi făcut. Nu îi rămânea altceva de făcut decât să lase gândurile să curgă.

Îşi amintea prima zi în care îl cunoscuse pe Albert de parcă încă se afla acolo.

Soţul ei plecase într-o călătorie importantă, aşa că ea îi ţinea locul. Îi preluase pacienţii şi începuse să îşi facă vizita. Ambii erau psihiatrii într-un spital mare de la capătul Londrei. Deean, soţul ei, era director adjunct, dar încă mai profesa, cazurile grele fiindu-i întotdeuna distribuite. Letizzia se temea de ziua asta. Ştia că Deean are câţiva pacienţi cărora nu le va face faţă, dar trebuia să arate că e capabilă. Colegiul medicilor psihiatrii avea să se întâlnească peste câteva zile, şi dacă ea reuşea să le arate că e mai bună decât pare poate va avea parte de un caz important care să o ducă pe culmile succesului.

Îl lăsase intenţionat ultimul pe Albert. Îi citise dosarul de "n" ori, iar cazul i se păruse interesant. Sociopat. Aşa scrisese soţul ei în fişa de internare. Pacientul prezenta cazul tipic al copilului agresat. Dar asta nu era tot. Propria mama îi scosese un ochi, iar tatăl vărsase pe el apă fierbinte. Pacientul era mai degrabă speriat, în opinia ei. Era normal să vadă în toţi cei pe care îi întâlnea stereotipul părinţilor. Pentru el lumea se prezenta la fel. Avea aceiaşi culoare, lucru lesne de înţeles.

Atunci nu ştiuse că din momentul în care va deschide uşa încăperii, în care era ţinut închis, toate coşmarurile ei aveau să iasă la iveală.

Primul impact a fost dur. Albert stătea ghemuit într-un colţ al încăperii lingându-şi palmele precum un copil tembel. Letizzia notă această manifestare în carneţelul soţului ei şi se apropie încercând să nu pară speriată.

- Bună, Albert. Cum îţi este astăzi?

Bărbatul îşi ridică ochii sprea ea şi rânji, lăsându-şi balele să-i curgă pe bărbie. Apoi continuă să îşi lingă palmele, dar ceva mai calm şi mai meticulos. Ca o pisică ce îşi pregăteşte blana pentru somnul de seară.

Letizzia îl privi preţ de câteva minute, apoi începu să îi vorbească. De câte ori îi auzea glasul, Albert, se oprea din linsul palmelor, parcă ademenit de vocea ei. Apoi o lua de la capăt fără încetare.

Trecură astfel şase zile. Toate se petreceau la fel, ca un film ce se relua zilnic la aceeaşi oră, şi în care se juca aceeaşi scenă covărşitoare. Apoi, într-o zi, Albert reuşi să evadeze ucigând două asistente, şi sugându-i sângele unui doctor. Atunci coşmarurile au luat-o razna. Îl visa noapte de noapte cum intră pe fereastra camerei şi încearcă să o ucidă.

Îşi duse mâinile în cap şi alungă amintirea. Lacrimile îi curgeau pe obraz lăsându-i pete albe.

Trebuia să scape de această amintire.

Uşa încăperii se izbi puternic de perete, apoi se închise. Se ridică din pat cercetând cu atenţie mânerul şi capitonajul de pe uşă. Era încuiată aşa cum fusese întotdeuna. Imaginaţia îi juca feste.

Se lăsă lângă perete şi începu să plângă, când auzi zgomotul:

- Sfârrr!

Deschise ochii mari. Aceiaşi cameră albă, acelaşi pat şi aceeaşi fereastră cu gratii ce dădea spre parc. Câţiva bolnavi se plimbau agale pe aleile lungi, poposind din când în când pe câte o băncuţă. Zgomotul se auzi din nou, de data asta însoţit de râsul diabolic al lui Albert.

Se lipi de fereastră ca de o oază de salvare. Avea nevoie de lumină. Multă lumină. Trebuia să vorbească cu cineva. Măcar, trebuia să ţipe.

Ţipătul îi rămase în gât. Nu putea scoate nici un zgomot, dar râsul încă se mai auzea. Râdea atât de tare încât i se părea că fiecare notă venită din gâtul "fantomei" se lovea cu repeziciune de pereţi, trecând prin sticla ferestrei, apoi prin mintea ei.

Îşi prinse capul în mâini încercând să alunge sentimentul diabolic ce îi cuprinsese întreaga fiinţă. Încerca să scape, dar cum?

O umbră se profilă pe peretele din faţă ce în scurt timp se umplu de sânge.

Ţipă. Sunetul ieşi din gâtul ei ca o torţă ce reuşise să izbucnească în flăcări.

Sângele se prelingea pe pereţi însoţit de acelaşi râs spart ce îi înnebunea simţurile.

Mâinile începură să îi sângereze, braţele, picioarele, pieptul.

- Culoareeeee, strigă glasul demonic!

Ea nu mai putea să ţipe. Privea cum trupul îi este sfărâmat de o lamă invizibilă.

Durere? Nu. Teamă? Nu. Nimic. Nu mai vedea nimic decât roşul negricios ce o înconjura.

Căzu fără simţăminte.

*

- Încă nu îmi explic ce s-a întâmplat, spuse doctoriţa psiholog. Nu s-a găsit nici un cuţit, nici o lamă, nimic. Doar ea plină de sânge.

Deean strânse pumnii. Nu mai avea ce face. Poate doar să aştepte.